

Ruth Hogan

De
bewaarder
van gevonden
voorwerpen

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

© 2017 Ruth Hogan
Oorspronkelijke titel: *The Keeper of Lost Things*
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2160 7
NUR 302
Eerste druk maart 2017

Originele uitgave verschenen in 2017 bij Two Roads, London, UK
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Bill, mijn trouwe kameraad, en Princess Tilly Bean

*But he that dares not grasp the thorn
Should never crave the rose.*

Maar wie de doornen vreest
Moet niet verlangen naar de roos.

Anne Brontë

1

Charles Bramwell Brockley reisde alleen en zonder kaartje met de trein van 14.42 uur van London Bridge naar Brighton. Het biscuitblik van Huntley & Palmers waarin hij reisde, wiebelde vervaarlijk op het randje van de bank toen de trein knarsend tot stilstand kwam bij station Haywards Heath. Maar net op het moment dat het naar voren gleed en op de vloer van het rijtuig terecht dreigde te komen, waren daar twee veilige handen.

Hij was blij dat hij thuis was. Padua was een grote victoriaanse villa van rode baksteen, met een door kamperfoelie en clematis omlijste veranda. De grote hal, waarin zijn voetstappen weergalmden en waar het altijd naar rozen rook, bood een heerlijk koel welkom na de verzengende hitte van de middagzon. De man zette zijn tas neer, legde zijn sleutels in de la van het kleine tafeltje en hing zijn hoed aan de staande kapstok. Hoe moe hij ook was, in het stille huis kwam hij tot rust. Helemaal stil was het overigens niet: de staartklok tikte, de oude koelkast zoemde, en ergens in de tuin floot een merel. Maar het huis was niet aangetast door de allesoverheersende geluidsvervuiling van de technologie. Er was geen computer, geen televisie, geen dvd- of cd-speler. De enige connecties met de buitenwereld waren een oude bakelieten telefoon in de hal en een radio.

In de keuken liet hij de kraan lopen tot het water ijskoud was voor hij er een glas onder hield. Het was te vroeg voor een gin-lime en te

warm voor thee. Laura was al weg, maar ze had een briefje op tafel gelegd en een hamsalade in de koelkast gezet. Lieve meid. Met grote slokken dronk hij het glas leeg. Weer in de hal haalde hij een losse sleutel uit zijn broekzak, waarmee hij een zware houten deur opende. Hij pakte zijn tas van de grond, liep de kamer in en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Planken en laatjes, planken en laatjes, planken en laatjes. Drie muren vol. Al die planken en laatjes herbergden een droevig allegaartje van veertig jaar gevonden voorwerpen. Hier had elk object een kaartje gekregen, en een thuis. De kanten gordijntjes voor de ramen lieten een diffuus licht binnen en hielden de felle zon tegen. Eén baan zonlicht viel door de kier tussen de gordijntjes en doorsneed de somberte, glinsterend van de dwarrelende stofjes. De man haalde het biscuitblik van Huntley & Palmers uit zijn tas en zette dat voorzichtig op de mahoniehouten tafel – het enige vrije oppervlak in de kamer. Hij tilde het deksel op en bestudeerde de inhoud. Een lichtgrijze substantie die nog het meest leek op grof zand. Jaren geleden had hij net zoiets uitgestrooid in het rozenperk achter het huis. Maar dit konden toch geen menselijke resten zijn? Achtergelaten in een trein, in een koektrommel? Peinzend deed hij het deksel weer dicht. Hij had geprobeerd het blik af te geven op het station, maar de pedante conducteur was ervan overtuigd geweest dat het afval was en had gezegd dat hij het maar in de eerste de beste afvalbak moest gooien.

‘Het zou u verbazen wat mensen allemaal achterlaten in de trein,’ had hij tegen Anthony gezegd, misprijzend zijn schouders ophalend.

Nu was Anthony niet snel meer verbaasd, maar verlies ontroerde hem altijd, hoe groot of klein ook.

Uit een la haalde hij een bruin kartonnen bagagelabel en een vulpen met een gouden randje. Met zwarte inkt schreef hij datum en tijdstip op het label, en vervolgens, zeer nauwkeurig, de vindplaats:

HUNTLEY & PALMERS BISCUITBLIK MET GECREMEERDE RESTEN?
GEVONDEN IN DE TREIN VAN 14.42 VAN LONDON BRIDGE - BRIGHTON,
ZESDE RIJTUIG VAN VOREN.
OVERLEDENE ONBEKEND. RUST IN VREDE.

Teder streek hij over het deksel voor hij een plaatsje op een van de planken vond en het blik behoedzaam op zijn plek schoof.

Volgens de klok in de gang was het inmiddels tijd voor een ginlime. Hij haalde ijsblokjes en limoensap uit de koelkast en bracht die op een zilveren dienblad naar de tuinkamer, met een groen cocktailglas en een schaalje olijven. Niet dat hij honger had; hij hoopte dat de olijven zijn eetlust zouden opwekken. Dan hoefde hij Laura niet teleur te stellen, die zo haar best had gedaan op die salade. Hij zette het dienblad op tafel en opende het raam dat uitkeek op de achtertuin.

De grammofoon was een mooi houten geval met een brede koperen hoorn. Voorzichtig zette hij de naald op de glanzende dropkleurige schijf. De stem van Al Bowlly dreef de kamer binnen en het raam uit, de tuin in, om de concurrentie aan te gaan met de merel.

The Very Thought of You.

Dat was hun liedje geweest. Hij drapeerde zijn lange ledematen over de leren fauteuil. Vroeger was zijn gewicht in overeenstemming geweest met zijn lengte en was hij een indrukwekkende verschijning. Maar de ouderdom was een aanslag geweest op zijn vlees, en nu lag de huid veel dichter op de botten. Met zijn glas in zijn ene hand bracht hij een toast uit op de vrouw wier portret hij in een zilveren lijstje in zijn andere hand hield.

‘Proost, mijn liefste.’

Hij nam een slokje en kuste liefdevol en vol verlangen het koude glas voor de foto voordat hij de lijst terugzette op het bijzettafeltje. Ze was geen klassieke schoonheid, de jonge vrouw met golvend haar en grote stralende donkere ogen, zelfs op de zwart-witfoto. Wel had ze

een opvallend gezicht en een uitstraling die hem na al die jaren nog steeds raakte. Al veertig jaar was ze nu dood, maar ze maakte nog steeds deel uit van zijn leven. Haar dood had hem een nieuw doel in het leven gegeven. Sindsdien was Anthony Peardew de bewaarder van gevonden voorwerpen.

2

Laura was hopeloos verdwaald geweest. Volkomen de weg kwijt. Ternauwernood op de been gehouden door een ongelukkige combinatie van prozac, pinot grigio en het vermogen te doen alsof sommige dingen niet gebeurd waren. Dingen zoals de verhouding van Vince. Anthony Peardew en zijn huis hadden haar gered. Terwijl ze de auto voor het grote huis parkeerde, rekende ze uit hoelang ze er werkte. Vijf... nee, bijna zes jaar.

In de wachtkamer van de dokter had ze zenuwachtig in tijdschriften zitten bladeren toen haar oog was gevallen op een advertentie in de *Lady*.

Huishoudster/persoonlijk assistent gezocht voor schrijvend heerschap. Reacties graag schriftelijk t.a.v. Anthony Peardew, postbus 27312

Ze was de wachtkamer binnengekomen met het idee nog meer medicijnen te vragen om haar ongelukkige bestaan draaglijker te maken, en was eruit gekomen met het voornemen te solliciteren naar een functie die, naar later zou blijken, haar leven ingrijpend zou veranderen.

Zoals altijd werd ze overvallen door een vredig gevoel toen ze de voordeur opende en het huis binnenstapte. Ze liep door naar de keuken en zette water op. Anthony was nog bezig met zijn ochtendwan-

deling. Gisteren had ze hem de hele dag niet gezien, omdat hij bij zijn notaris in Londen was geweest. Terwijl ze wachtte tot het water kookte, bladerde ze snel door het keurige stapeltje papieren dat hij voor haar had klaargelegd: een paar rekeningen die betaald moesten worden, een aantal brieven die ze voor hem moest beantwoorden en het verzoek om een afspraak te maken bij de huisarts. Een onaangenaam voorgevoel bekwam haar. De afgelopen maanden had ze net gedaan alsof ze niet zag dat hij achteruitging. Dat hij zijn helderheid en kleur verloor, als een schilderij dat te lang aan fel zonlicht was blootgesteld. Tijdens het sollicitatiegesprek jaren geleden was hij een lange, gespierde man geweest met een grote bos donker haar, ogen van tanzaniet en een stem als die van James Mason. Ze had hem veel jonger geschat dan zijn achtenzestig jaar. Binnen een paar minuten was ze verliefd geworden op Mr. Peardew en het huis.

De liefde die ze voor hem voelde was geen romantische liefde, maar meer de liefde die een kind voelde voor zijn lievelingsoom. Zijn zachte kracht, zijn rustige manier van doen en zijn uitstekende manieren waren allemaal eigenschappen die ze – al was het een beetje laat – had leren waarderen in een man. Zijn aanwezigheid vrolijkte haar altijd op, en door hem had ze haar leven op een nieuwe manier leren bekijken. Hij was een stabiele factor in haar leven geworden, net als Radio 4, de Big Ben en het volkslied, en dat bood troost. Maar hij was op de een of andere manier ook altijd een beetje afstandelijk. Er was een kant van hem die hij nooit toonde; een geheim dat niet werd onthuld. Daar was Laura blij om. Intimiteit, zowel lichamelijk als emotioneel, liep toch altijd uit op een teleurstelling. ‘Mr. Peardew de perfecte werkgever’ was in de loop der tijd Anthony geworden, een goede vriend. Een vriend die nooit te dichtbij kwam.

Wat het huis betrof: het was het kleedje op het dienblad waardoor Laura verliefd was geworden op Padua. Tijdens het sollicitatiegesprek had Anthony thee voor haar gezet. Met een dienblad kwam hij de tuinkamer in: theepot op een lichtje, melkkannetje, suikerpotje met

een tang, kopjes en schotels, zilveren theelepeltjes, een theezeefje in een houdertje. En dat alles op een kleedje. Een wit linnen kleedje met kanten randjes. Dat kleedje gaf de doorslag. Het was duidelijk dat Padua een huis was waarin al dat soort dingen, tot het linnen kleedje aan toe, bij het dagelijks leven hoorden; en het dagelijks leven van Mr. Peardew was precies het leven waar Laura naar verlangde.

Toen ze pas met Vince getrouwd was geweest, had hij haar geplaagd met haar pogingen om dat soort dingen in hun huis te introduceren. Als hij ooit noodgedwongen zelf thee zette, liet hij het gebruikte theezakje op het aanrecht staan, hoe vaak Laura hem ook had gevraagd het meteen in de vuilnisbak te gooien. Melk en sap dronk hij direct uit het pak, hij at met zijn ellebogen op tafel, hield zijn mes vast alsof het een pen was en praatte met volle mond. Op zich allemaal kleine dingen, net als de andere kleine dingen die hij deed en zei waar Laura niet op probeerde te letten maar die haar wel door de ziel sneden. In de loop der jaren waren het steeds meer dingetjes geworden, die steeds vaker voorkwamen, tot Laura's hart verhard was en haar hoop op een leven dat een heel klein beetje leek op dat van haar schoolvriendinnen een zachte dood was gestorven. Tegen de tijd dat de plagerijtjes van Vince waren uitgemond in regelrechte spot, was een kleedje op een dienblad iets geworden waar alleen geringschattend over gedaan kon worden. Net als over Laura zelf.

Het sollicitatiegesprek had plaatsgevonden op haar vijfendertigste verjaardag. Het was verrassend kort geweest. Mr. Peardew had thee ingeschonken en gevraagd wat Laura erin wilde. Na een gering aantal andere vragen van beide kanten had hij haar de baan aangeboden, en zij had ja gezegd. Het was een perfect verjaardagscadeau geweest; het begin van nieuwe hoop voor Laura.

Het geluid van de fluitketel schudde haar wakker. Ze nam haar thee, een stofdoek en wat glansmiddel mee naar de tuinkamer. Thuis had ze een hekel aan schoonmaken, zeker toen ze nog een huis had

gedeeld met Vince, maar hier deed ze het met liefde. Toen ze net was begonnen, waren het huis en alles wat erin stond een beetje verwaarloosd geweest. Niet vies of haveloos, gewoon een beetje over het hoofd gezien. Veel kamers werden niet gebruikt. Anthony zat vooral in de tuinkamer en zijn studeerkamer, gasten voor de logeerkamers waren er nooit. Door Laura's liefde kwamen de kamers aarzelend, een voor een, weer tot leven. Behalve de studeerkamer. Daar was ze nooit geweest. Anthony had haar meteen in het begin verteld dat daar nooit iemand anders kwam dan hij, en als hij weg was, ging de kamer op slot. Daar had ze nooit iets achter gezocht. Alle andere kamers hield ze schoon en fris en klaar voor gasten, ook al kwam er nooit iemand die ervan kon genieten.

In de tuinkamer pakte ze de ingelijste foto op en poetste het zilver en het glas tot beide glommen. Anthony had haar verteld dat de vrouw op de foto Therese heette. Laura wist dat hij veel van haar had gehouden, omdat haar foto een van de slechts drie foto's was die in het huis stonden. Op de andere twee foto's stonden ze samen, Anthony en Therese. Een bewaarde Anthony op zijn nachtkastje, de andere stond op de kaptafel in de grote slaapkamer achter. In al die tijd dat ze hem nu kende, had ze hem nog nooit zo gelukkig gezien als op die foto.

Op de dag dat Laura bij Vince weg was gegaan, had ze als laatste de grote ingelijste trouwfoto in de afvalbak gemikt – maar pas nadat ze er heel hard op had gestampt en de glasscherven goed in zijn zelfgenoegzame kop had gewreven met haar hiel. Selina van de klantenservice mocht hem hebben. Hij was een eersteklas klootzak. Het was de eerste keer dat ze dat had toegegeven, ook tegenover zichzelf. Helaas had ze zich er niet beter door gevoeld. Het bleef verdrietig dat ze zoveel jaren met hem had verspeeld. Maar zonder afgemaakte opleiding, zonder werkervaring en zonder andere bron van inkomsten had ze niet veel keus gehad.

Toen ze klaar was in de tuinkamer, liep ze de trap op, ondertussen

de houten leuning oppoetsend met haar stofdoek. Ze had zich vaak afgevraagd hoe de studeerkamer eruit zou zien. Natuurlijk was ze daar nieuwsgierig naar, maar ze respecteerde Anthony's privacy zoals hij de hare respecteerde. Boven was de grootste slaapkamer ook de mooiste, met een erker die uitkeek over de achtertuin. Het was de kamer waar Anthony vroeger met Therese had geslapen. Nu sliep hij in de kleinere kamer ernaast. Laura zette het raam open voor een beetje frisse lucht. De rozen in de tuin stonden volop in bloei; golvende vlekken van roze, gele en roomwitte blaadjes. In de omringende borders stonden pioenrozen met hier en daar het prachtige blauw van ridderspoor. De geur van de rozen dreef op de warme lucht de kamer in, en Laura snoof. Ze werd bijna duizelig van de zware parfum. Maar in deze kamer rook het altijd naar rozen. Zelfs midden in de winter, als de tuin diep in winterslaap verkeerde en er ijsbloemen op de ruiten stonden.

Laura streek het beddengoed van het al keurig opgemaakte bed nog eens glad en schudde de kussens van de sofa op. De groenglazen kaptafelset blonk in het zonlicht, maar kreeg toch nog een liefdevolle veeg met de stofdoek. Maar niet alles in de kamer was perfect. Het blauwe geëmailleerde klokje stond weer stil. Er klonk geen getik. Elke dag bleef hij op dezelfde tijd stilstaan. Vijf voor twaalf. Laura keek op haar horloge, zette de wijzers goed en draaide voorzichtig aan het opwindknopje tot het zachte tikken weer begon. Toen zette ze het klokje terug op de kaptafel.

De voordeur ging open en dicht. Anthony was terug van zijn wandeling. Meteen daarop klonk het geluid van een slot dat werd opengedraaid, en werd de studeerkamer geopend en weer gesloten. Het was een reeks geluiden waar Laura inmiddels heel vertrouwd mee was. In de keuken zette ze een pot koffie, die ze met een kop-en-schotel, een zilveren kannetje met room en een schaaltje biscuitjes op het dienblad zette. Daar liep ze mee de hal in. Zachtjes klopte ze op de deur van de studeerkamer. Toen Anthony opendeed, gaf ze hem het

dienblad. Hij zag een beetje bleekjes; de wandeling was eerder vermoeiend dan verfrissend geweest.

‘Dank je wel, meisje.’ Tot haar schrik zag ze dat zijn handen een beetje trilden toen hij het dienblad van haar aannam.

‘Wil je iets bijzonders bij de lunch vandaag?’ vroeg ze, in de hoop hem op te vrolijken.

‘Nee, hoor. Alles wat jij bedenkt is heerlijk.’

De deur ging dicht. In de keuken waste Laura de beker af die ineens in de gootsteen had gestaan – waarschijnlijk had Freddy, de tuinman, die daar achtergelaten. Hij was een paar jaar geleden op Padua komen werken, maar hun wegen kruisten elkaar zelden, wat Laura wel jammer vond. Het leek haar leuk om hem beter te leren kennen. Hij was lang en donker, maar niet zo knap als in het cliché van de lange donkere vreemdeling. Er liep een haast onzichtbaar litteken van zijn neus naar zijn bovenlip waardoor zijn mond een beetje scheef stond, maar vreemd genoeg maakte hem dat alleen maar charmanter. Als ze elkaar tegenkwamen, deed hij allervriendelijkst, maar het bleef bij beleefdheden. Dus durfde ze niet te hopen op een echte vriendschap.

Ze begon aan de stapel papieren. De brieven nam ze mee naar huis, die typte ze uit op haar laptop. Toen ze voor Anthony was begonnen te werken, moest ze ook zijn manuscripten proeflezen en uittikken op een oude typemachine. Een aantal jaar geleden was hij gestopt met schrijven, en dat miste ze. Vroeger had ze er ook weleens over gedacht om schrijver te worden. Of journalist. Plannen genoeg. Ze was slim en had een beurs gekregen voor de plaatselijke meisjesschool, en later voor de universiteit. Ze had een goed leven voor zichzelf op kunnen bouwen.

Had ze dat maar gedaan. In plaats daarvan had ze Vince ontmoet. Op haar zeventiende was ze nog kwetsbaar geweest, niet gevormd, onzeker over wat ze waard was. Ze was gelukkig geweest op school, maar door die beurs had ze altijd het gevoel gehad dat ze er niet helemaal bij hoorde. Haar vader werkte in een fabriek en haar moeder in

een winkel. Ze waren ontzettend trots op hun slimme dochter. Er werd geld gezocht – bij elkaar geschraapt – voor elk duur onderdeel van haar schooluniform, zoals de onvoorstelbare luxe van schoenen voor binnen en schoenen voor buiten. En alles moest nieuw. Voor hun meisje geen tweedehands spullen. Daar was ze hun dankbaar voor geweest. Echt. Ze wist maar al te goed wat haar ouders voor haar hadden opgegeven.

Maar het was niet genoeg. Slim zijn en er goed uitzien waren nooit echt genoeg geweest om naadloos op te kunnen gaan in de hogere kringen, waar haar klasgenoten uit kwamen. Meisjes voor wie buitenlandse reizen, theaterbezoek, dinertjes en zeilweekends heel normaal waren. Natuurlijk had ze vrienden gemaakt. Veel meisjes waren aardig en vrijgevig geweest, en ze was meer dan eens ingegaan op uitnodigingen om te logeren bij hun ruimhartige ouders in hun kasten van huizen. Kasten van huizen waar de thee werd geserveerd in theepotten, toast in rekjes, boter in schaaltes, melk in karaffen en jam met een zilveren lepeltje. Huizen met namen in plaats van nummers, met terrassen, tennisbanen en struiken gesnoeid als vogels. En dienbladen met een kleedje. Het was een andere wereld, een betoverende wereld. De melk uit flessen, de thee uit mokken, de kuipjes margarine en de suikerzakjes van thuis hingen als molenstenen om haar nek. Op haar zeventiende was ze in de ruimte tussen die twee werelden gevallen en had ze het gevoel gekregen dat ze nergens echt thuishoorde. En toen had ze Vince ontmoet.

Hij was ouder, knap, overtuigd van zichzelf en ambitieus. Zij was geleid door zijn aandacht en onder de indruk van zijn zekerheid. Vince was niet alleen zeker van zichzelf, hij was zeker over alles. De bijnaam die hij zichzelf gegeven had, was Vince de Onoverwinnelijke. Hij handelde in auto's en reed in een rode Jaguar E-Type. Een cliché op wielen. Laura's ouders verbeterden hun teleurstelling. Ze hadden gehoopt dat haar opleiding de sleutel zou zijn tot een beter leven. Beter dan dat van henzelf. Meer leven en minder worstelen. Dat van die

dienbladen met kleedjes begrepen ze misschien niet, maar ze wisten dat het leven dat ze Laura toewensten niet alleen draaide om geld. Voor Laura zelf ging het absoluut niet om geld. Voor Vince de Onoverwinnelijke ging het alleen maar om geld. Geld en status. Laura's vader had al snel een eigen bijnaam voor hem bedacht: Vince de Onverbeterlijke.

Na een paar ongelukkige jaren had Laura zich vaak afgevraagd wat Vince in haar zag. Ze was leuk om te zien, maar niet uitgesproken knap; zeker niet het type tanden-tieten-kont waar hij normaal op viel. Die meisjes gingen net zo snel plat als ze praatten. Misschien had hij haar een uitdaging gevonden. Of eens iets anders. Hoe dan ook, voor hem was het voldoende dat hij dacht dat ze een goede echtgenote zou worden. Uiteindelijk vermoedde Laura dat hij niet zozeer was gevallen op haar uiterlijk als wel op haar sociale perspectieven: Vince had genoeg geld, maar geld alleen was niet genoeg om bij de vrijmet-selarij gevraagd te worden, of als voorzitter van de golfclub. Met haar uitstekende manieren en privéschoolachtergrond kon Laura zijn geld een beetje cachet geven, hoopte hij. Er stond hem een grote teleurstelling te wachten. En haar ook.

De eerste keer dat ze had ontdekt dat Vince een verhouding had, was het makkelijk geweest om alle schuld op hem te schuiven; om hem af te schilderen als een Jane Austen-achtige flierefluiter, met Laura als deemoedige heldin die thuis toiletrolhouders zat te breien of linten aan haar hoedje zat te naaien. Maar ergens diep vanbinnen wist ze dat dat echt fictie was. In haar wanhoop vroeg ze haar huisarts om antidepressiva, om de tegenvallende werkelijkheid te ontvluchten. Die stond erop dat ze met een psycholoog ging praten voor hij haar iets voorschreef.

Wat Laura betrof, heiligde het doel alle middelen. Ze stelde zich voor dat ze een paar keer tegenover een muizige vrouw van middelbare leeftijd in een polyester broekpak zou zitten, die ze moeiteloos om haar vinger zou winden. Maar wat ze voor zich kreeg, was een

slimme, goedgeklede blondine genaamd Rudi, die haar wees op een paar pijnlijke feiten. Ze dwong Laura te luisteren naar het stemmetje in haar hoofd. Het stemmetje dat ongemakkelijke waarheden verkondigde en vervelende argumenten aanvoerde. ‘In contact komen met je innerlijke taal,’ noemde Rudi dat. Volgens haar zou het een ‘bevredigende ervaring’ zijn voor Laura. Laura noemde het ‘kibbelen met de Fee der Waarheid’ en vond het ongeveer even bevredigend als luisteren naar haar lievelingsplaat met een grote kras erop.

De Fee der Waarheid was nogal wantrouwig van aard. Ze beschuldigde Laura ervan dat ze was bezweken onder het gewicht van de verwachtingen van haar ouders, dat ze met Vince was getrouwd om maar niet naar de universiteit te hoeven gaan. Volgens haar was Laura bang om te gaan studeren omdat ze bang was dat ze het niet kon. Dat ze niet op eigen benen durfde te staan uit angst om op haar bek te gaan. Ook begon de Fee over Laura’s miskraam en haar daaropvolgende bijna obsessieve en uiteindelijk mislukte pogingen om een kind te krijgen. Eerlijk gezegd kreeg Laura de kriebels van de Fee der Waarheid. Vanaf het moment waarop ze de prozac in handen had gehad, had ze niet meer naar haar geluisterd.

De klok in de hal sloeg één uur, en Laura begon ingrediënten te verzamelen voor de lunch. Ze klopte een paar eieren met kaas en deed daar wat verse kruiden uit de tuin bij, goot het mengsel in een pan en keek toe hoe het bubbelde en spetterde tot het gestold was tot een goudgele omelet. Ze droeg het dienblad met een vers gesteven kanten kleedje, een zilveren mes en vork en een glas vlierbloesemsap richting de studeerkamer. Bij de deur gaf ze Anthony het dienblad in ruil voor de resten van zijn ochtendkoffie. De biscuitjes had hij laten liggen.